

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 586/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 1 Nt23/2021-78 zo 14. júla 2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 4 Tos 89/2023 z 10. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Nt 23/2021-78 zo 14. júla 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Tos 89/2023 z 10. augusta 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že je obhajcom odsúdeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odsúdený“), ktorý bol rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 55/2018 z 27. februára 2019 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 3 To 73/2019 z 31. júla 2019 uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase

skutku, za čo mu bol uložený peňažný trest v sume 600 eur. Odsúdený prostredníctvom zvoleného obhajcu, a to sťažovateľa, podal 25. októbra 2021 na okresnom súde návrh na povolenie obnovy konania vo svojej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1 T 55/2018. Okresný súd nariadil 24. januára 2023 na 5. máj 2023 termín verejného zasadnutia na prerokovanie návrhu odsúdeného na povolenie obnovy. Sťažovateľ doručil 2. mája 2023 okresnému súdu žiadosť o odročenie nariadeného termínu verejného zasadnutia z dôvodu (i) zaplateného zájazdu do Jordánskeho kráľovstva v termíne od 5. mája 2023 do 9. mája 2023 a (ii) nesúhlasu odsúdeného so zastupovaním advokátskym koncipientom na verejnom zasadnutí. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol o uložení poriadkovej pokuty sťažovateľovi z dôvodu zmarenia nariadeného termínu verejného zasadnutia vo výške 500 eur. Krajský súd napadnutým uznesením zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu.

3. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie napáda *„nezlučiteľnosť aplikácie zákonných predpisov s ústavou a dohovorom zo strany Krajského súdu v Banskej Bystrici a Okresného súdu Zvolen, ku ktorej došlo ich uzneseniami o uložení poriadkovej pokuty.“*. Sťažovateľ konštatuje, že v konaní produkoval dostatok skutkových dôvodov, ktorými relevantne zdôvodnil/vysvetlil svoju žiadosť o odročenie nariadeného termínu verejného zasadnutia, oproti čomu krajský súd sa *„v napadnutom uznesení iba formalisticky zameral na formálne skúmanie naplnenia dôvodov na uloženie poriadkovej pokuty bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom zoberal do úvahy skutkové okolnosti prípadu, štádium trestného konania a zo strany sťažovateľa nie len tvrdené, ale aj preukázané dôvody, pre ktoré žiadal nariadený termín verejného zasadnutia odročiť.“*. Sťažovateľ popiera, žeby k zmareniu verejného zasadnutia došlo (i) len a výlučne jeho zavineným konaním, (ii) skutkové zistenie o rezervácii zájazdu už 4. decembra 2022 nemôže popri čestnom vyhlásení jeho manželky o jeho zakúpení ako daru z dôvodu jeho narodenín [REDAKOVANÉ] a z tohto dôvodu aj ako istej formy „prekvapenia“ obstať, (iii) o zájazde sa práve z dôvodu „prekvapenia“ dozvedel až koncom apríla 2023 z dôvodu ďalšej prítomnej skutkovej okolnosti spočívajúcej v nutnosti získania víz, ktorých udelenie nebolo z dôvodu zhoršujúcej sa bezpečnostnej situácie v Jordánskom kráľovstve isté, navyše za súčasnej prítomnosti ďalšej skutkovej okolnosti spočívajúcej v dlhodobom nepriaznivom zdravotnom stave sťažovateľa a napokon (iv) o nesúhlase so zastúpením advokátskym kontinentom sa od mandanta dozvedel až 27. apríla 2023, u ktorého bola navyše súčasne prítomná aj ďalšia skutková okolnosť, a to nutnosť vycestovať už v deň konania verejného zasadnutia na dlhodobu plánovanú rodinnú udalosť, o čom bol ako advokát informovaný 2. mája 2023. Sťažovateľ je teda presvedčený, že v konaní produkoval dostatok oslobodzujúcich dôvodov, z ktorých je/musí byť zrejmé, že zavinene nezmaril nariadený termín verejného zasadnutia, pričom krajský súd ako súd sťažnostný, ako aj okresný súd ako súd prvostupňový rezignovali na ich dôsledné zhodnotenie, v dôsledku čoho sú napadnuté uznesenia obidvoch súdov arbitrárne a z ich strany ide *„o hrubé porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy“* a súčasne *„ide aj o zásah do vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy či čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“*

4. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby *„v zmysle § 25 zákona č. 38/1993 Z.z. v platnom znení prerokoval sťažnosť na svojom neverejnom zasadnutí a po preskúmaní náležitosti podania a jeho dôvodnosti svojim rozhodnutím prijal sťažnosť na ďalšie konanie.“* Následne ústavnému súdu navrhol, aby nálezom takto rozhodol:

„1) Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Tos/89/2023 zo dňa 10.08.2023 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve v práve vlastníť majetok, podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd spočívajúce v práve v práve vlastníť majetok, podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Spočívajúce v práve na pokojné užívanie majetku, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie a podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na účinný prostriedok nápravy v spojení s princípmi právneho štátu garantovanými v čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky.

2) Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4TOS/89/2023 zo dňa 10.08.2023 a vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

3) Uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1 Nt 23/2021 - 78 zo dňa 14.07.2023 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve v práve vlastníť majetok, podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd spočívajúce v práve v práve vlastníť majetok, podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Spočívajúce v práve na pokojné užívanie majetku, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie a podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na účinný prostriedok nápravy v spojení s princípmi právneho štátu garantovanými v čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky.

4) Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1Nt 23/2021 - 78 zo dňa 14.07.2023 a vec vracia Okresnému súdu Zvolen na ďalšie konanie.“

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti označil v súčasnom období už neúčinný zákon o ústavnom súde, pozn.)] predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

II.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu:

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

12. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonitosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

13. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé

a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hrozacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

15. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade na posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

16. Sťažovateľ využil proti napadnutému uzneseniu okresného súdu riadny opravný prostriedok, a to sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodol krajský súd svojím napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. V nadväznosti na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 14/2012).

18. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

19. Poriadková pokuta je procesnou sankciou, ktorou je možné vynútiť si splnenie tých procesných povinností, ktoré napriek tomu, že došlo k ich účinnému uloženiu, splnené neboli. Základným

predpokladom na vydanie takéhoto rozhodnutia je to, že konaním alebo opomenutím môže dôjsť k sťaženiu postupu konania. Svojou podstatou tak uvedené poriadkové opatrenie umožňuje zabezpečiť nerušený priebeh konania a súčinnosť strán sporu, resp. ich zástupcov a iných subjektov v prípade, ak títo nemajú záujem podieľať sa na prebiehajúcom konaní spôsobom, ktorý zákon upravuje (porov. bod 24 uznesenia ústavného súdu č. k. III. ÚS 152/2017 z 24. februára 2017 publikovaného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 57/2017, rovnako tak aj uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 208/2018 z 8. marca 2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 61/2018, v obsahovej nadväznosti z ostatného obdobia aj napr. III. ÚS 256/2023).

20. Ústavný súd však už *in abstracto* judikoval, že zmyslom a účelom sankčného opatrenia v podobe poriadkovej pokuty je vytvorenie účinného mechanizmu slúžiaceho na vynútenie a upevnenie autority súdu, ktorého úlohou je zabezpečiť dôstojný a nerušený priebeh pojednávania vedúci k rýchlej a účinnej ochrane práv (III. ÚS 256/2023). Dôvodnosť uloženia pokuty sťažovateľovi ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť ani spochybňovať. Právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Úlohou ústavného súdu nie je ani náprava prípadných pochybení všeobecných súdov pri vydávaní procesných rozhodnutí. Rozhodovanie o poriadkových pokutách (procesné rozhodnutia) pred všeobecnými súdmi patrí jednoznačne do výlučnej kompetencie všeobecných súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (porov. bod 18 uznesenia ústavného súdu č. k. III. ÚS 152/2017 z 24. februára 2017 – publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 57/2017).

21. Krajský súd ako súd sťažnostný (rovnako ako súd prvostupňový) k meritu veci uviedol, že *„v posudzovanej veci boli splnené zákonné podmienky na uloženie poriadkovej pokuty obhajcovi, keďže tento doručil súdu žiadosť o odročenie verejného zasadnutia nariadeného na deň 05.05.2023 iba 3 dni pred jeho konaním, hoci vo veci návrhu na povolenie obnovy konania bol vytýčený termín verejného zasadnutia už dňa 24.01.2023, pričom predvolanie na verejné zasadnutie bolo obhajcovi odsúdeného doručené už dňa 14.02.2023. Dôvody, na ktoré obhajca poukázal v odôvodnení podanej sťažnosti krajský súd nepovažoval za také, ktoré by mu bránili včas a riadne sa ospravedlniť z neúčasti na predmetnom verejnom zasadnutí, navyše, keď o termíne verejného zasadnutia vedel, ako už bolo vyššie konštatované, od 14.02.2023. Z ospravedlnenia obhajcu je však zrejmé, že toto bolo doručené na súd až 02.05.2023“*. Krajský súd ďalej argumentačne doplnil, že aj pri pripustení vedomosti sťažovateľa ako advokáta o manželkou naplánovanej dovolenke až koncom apríla 2023 sťažovateľ túto okolnosť okresnému súdu oznámil až 2. mája 2023, v dôsledku čoho tak vníma jeho ospravedlnenie ako *„neoznámené včas“*. Napokon krajský súd prízvukoval správnosť záverov okresného súdu aj poukazom na skutkovú okolnosť, podľa ktorej *„z predloženého plnomocenstva vyplýva, že splnomocniteľ súhlasil s tým, aby advokát vykonaním jednotlivých úkonov splnomocnil iného advokáta alebo svojich koncipientov, preto pokiaľ aj došlo k nečakanej kolízii, mal si profesionálne zdatný obhajca vedieť zabezpečiť substitúta, čo sa však v posudzovanej veci nestalo.“*

22. S ohľadom na predstreté ústavnoprávne východiská ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci a v súlade s § 70 ods. 1 Trestného poriadku, jeho úvahy sú v ich základe legitímne a z tohto dôvodu aj ústavne udržateľné, aj keď mohli byť lepšie

vyargumentované, čo však na podstate veci nič nemení. V tomto kontexte ústavnému súdu neuniklo, že sťažovateľ argumentáciu, ktorou aj v podanej ústavnej sťažnosti vzdoroval napadnutému uzneseniu okresného súdu, predložil krajskému súdu až v sťažnostnom konaní. K uvedenému je možné dospieť porovnaním sťažovateľom podanej žiadosti o odročenie nariadeného termínu verejného zasadnutia z 2. mája 2023, ktorá neobsahuje údaj o prekvapivosti oznámenia sťažovateľovi zakúpenia zázajdu až „na poslednú chvíľu“, naopak, uvádza, že ide o dlhodobu plánovanú dovolenku. Kritická, vopred údajne neuplatniteľná okolnosť a čestné prehlásenie manželky sťažovateľa z 25. júla 2023 sú súčasťou až podanej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 25. júla 2023, čo je vecne nelogické, nedôveryhodné a už *prima facie* nemôže obstať oproti oprávnenej požiadavke včasnej reakcie advokáta voči súdu orientovanej podľa toho, či by klient súhlasil so substitúciou v prípade negatívnej odpovede na túto otázku so zameraním na ospravedlnenie neúčasti v dostatočnom predstihu. Je dokonca u advokáta nekorektné odôvodňovať zmarenie verejného zasadnutia súdu (nariadeného na základe procesného návrhu klienta) okolnosťami prekvapenia predmetného typu zo strany blízkeho rodinného príslušníka – zodpovednosť za narušenie procesnej disciplíny sa však v dotknutom kontexte netýka zainteresovanej osoby z rodinného prostredia, ale advokáta.

23. Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzatvára, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo zakladá dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde nemohlo dôjsť vzhľadom na kontext vecnej súvislosti ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 11 ods. 1 listiny a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu. Aj túto časť sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd odmieta pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby právo akcesorickej (druhotnej alebo sekundárnej) povahy na účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľom označeným čl. 13 dohovoru poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci *Silver a ostatní* proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa teda vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (*Boyle a Rice* proti Spojenému kráľovstvu z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013). Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru pre zjavnú neopodstatnenosť, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, pričom zároveň platí, že účinným prostriedkom nápravy bola už sťažnosť posudzovaná nadriadeným súdom (prostriedok je účinný – efektívny podľa možnosti zjednať nápravu, teda bez ohľadu na to, či je dotknutá osoba pri jeho uplatnení úspešná).

V dôsledku toho ústavný súd aj túto časť sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti odmieta pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Z rovnakého dôvodu ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť aj pre porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy, ktoré majú charakter ústavných princípov a ktorých porušenie je viazané na porušenie niektorého zo základných práv a slobôd, keď bez ohľadu na tieto okolnosti zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti by sa v jej podstate týkala akejkoľvek použiteľnej referenčnej normy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu